

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Α.) Μουσουργοί.

1) Vincenzo Bellini.

Ὁ ἀγαπητότερος τῶν νεωτέρων μελοδραματοποιῶν ἐγεννήθη τῇ 1 Νοεμβρίου 1801 ἐν Κατάνη τῆς Σικελίας ἀπὸ τοῦ 1819 ἐσπούδασε τὴν μουσικὴν ἐν τῷ ᾠδεῖῳ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοὺς μουσικοδιδασκάλους Tri Ho καὶ Zingarelli. Αἱ πρῶται αὐτοῦ συνθέσεις εἶναι ἐκκλησιαστικὰ τινὰ ἄσματα, συμφωνίαι τινὲς διὰ πιαγιάλλον, εὐθύαλλον καὶ κλειδοκύμβαλον καὶ ἄρμονία τις Ismene. Κατὰ πρῶτον ὅμως ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τοῦ μουσικοῦ κόσμου τὴν προσοχὴν διὰ τοῦ μελοδράματος *Adelson e Salvini* παρασταθέντος ἐν Νεαπόλει τῷ 1824 συνεπέειξε τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μελοδράματος τούτου ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ συνθέσῃ διὰ τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως San. Carlo τὸ μελοδράμα *Bianca e Fernando*, ἀναβιβασθὲν τῷ 1826 ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο τοσοῦτον ἤρρεσεν, ὥς τε ὁ μουσουργὸς ἐκλήθη εἰς Μεδιόλανον, ὅπως γράψῃ διὰ τὸ θέατρον Seata καὶ τὴν θεατρικὴν περιόδον τοῦ 1827, τοῦτο δὲ ἐθεωρεῖτο ἰδιάζουσα τιμὴ. Ἐγράψε λοιπὸν τὸ μελοδράμα *il Pirata*, δι' οὗ διεσπάρη ἀνά πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν ἡ μουσικὴ αὐτοῦ φήμη. Τὸ κείμενον τοῦ μελοδράματος τούτου ἔγραψεν ὁ Felice Romani, ὃς ἔκτοτε συνειργάσθη τῷ μουσουργῷ μετὰ πάσης προθυμίας δι' ὅλου τοῦ σταδίου αὐτοῦ. Τότε ἔγραψε ἀλληλοδιαδόχως τὰ μελοδράματα *la Straniera*, διδασθὲν τῷ 1829 ἐν Μεδιολάνῳ, *i capuleti ed i Montecchi*, τῷ 1830 ἐν Βενετίᾳ, *la Sonnambula*, διὰ τὸ θέατρον Pasta ἐν Μεδιολάνῳ, *Norma* καὶ *Beatrice di Tenda* γραφέντα τῷ 1831, ἅτινα ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἠκούοντο καὶ ἐπανειλημμένως ἐν παντὶ θεάτρῳ ἐδιδάσκοντο. Τῷ 1833 ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ἔνθα μετὰ τοῦ Rossini καὶ Cherubini ἀναστρεφόμενος, ἀπεδήμησεν ἐπὶ μικρὸν εἰς Λονδίνον, καὶ ἀρίστης ὑποδοχῆς τυχὼν αὐτόθι ἐπανέκαμψεν εἰς Παρισίους καὶ ἔγραψε διὰ τὸ θέατρον τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων τὸ ἔργον τοῦ *Puritani*, ὅπερ μετὰ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο δεκτὸν καὶ κατέστησεν ἅμα γνωστὰς καλλιτεχνικὰς τινὰς οὐχὶ ἀσημάντους προόδους τοῦ μουσουργοῦ. Δυστυχῶς πρόωρος θάνατος ἐσίγησεν τὰς χορδὰς τῆς ἐντόνου ταύτης λύρας. Τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1835 ἀπέθανεν ὁ Bellini ἐν Puteaux τῶν Παρισίων. Ὁ Bellini δὲν εἶναι δραματικὸς τις, ὡς εἰπεῖν, μουσουργός· ἡ πρόθεσις τοῦ δὲν εἶνε νὰ συνθέσῃ δραματικὸν τι ὅλον, ἀλλὰ μόνον τοῖς ἀοιδοῖς εὐρὺ ἔδαφος θεατρικῶν συνεπειῶν νὰ παράσῃ, χάριν δὲ τῆς προθέσεώς τοῦ ταύτης θυσιάζει πολλάκις

τὴν δραματικὴν τοῦ ὅλου χοροῦν. Πρὸς τούτοις στερεῖται τῆς ὑπερχειλιζούσης εὐφυΐας καὶ πολυφαντάστου ποιικιλίας τοῦ Rossini· εἰργάζετο ἐν τούτοις μετὰ μείζονος συνειδήσεως καὶ ἐπιμελέστερον τοῦ Rossini καὶ ἐστερεῖτο ἐπίσης τῆς ποιᾶς τινος ἐκείνης ἀμελείας, ἣτις χαρακτηρίζει ἐκεῖνον· οὐχ ἤττον ὅμως μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν τελείαν τῶν ἔργων τοῦ ἐπιτυχίαν εἶχε καὶ ἡ συγκυρία, ὅτι ἦσαν διατεθειμένοι αὐτῷ πρὸς μολπὴν τῶν ἔργων τοῦ διασημότατοι ἀοιδοὶ ὡς ὁ ὑψίφωνος Rabinι καὶ ἡ διάσημος Pasta, διὰ τὰ ιδιόρρυθμα τῆς ὀποίας προτερήματα πλεῖστα τῶν τραγικῶν ἔργων τοῦ προωρισμένα εἰσίν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Λιθότυπα ὑποδέσεως προϊστορικᾶ, ἀνακαλυφθέντα ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νεβάδα, πλησίον τῆς λίμνης τῶν Μορμώνων, ἀνεκαλύφθη νεωστὶ ἑκατοστὺς ἐκμαγειῶν ἀπεικονιζόντων ἀκριβῶς πόδα ἀνθρώπου μήκους 45—53 ἐκ. τοῦ μέτρου.

Τὰ ἐκμάγματα ταῦτα παρεγνώρισάν τινες, προσομοιάσαντες πρὸς πόδα ἐλέφαντος. Ἡ γῆ ἐν ἣ παρατηρήθησαν ἐσκληρύνθη τὴν σήμερον καθ' ἣν ἐποχὴν ὅμως ἐσχηματίσθησαν προφανῶς ἦτο ἀπαλὴ, ἥς ἄνευ δὲν θ' ἀνευρίσκοντο τόσον βαθεὰ ἴχνη. Ἦτο λιμνὴ γλυκέος ὕδατος ἀπολιθωθεῖσα μετὰ χιλιάδας ἐνιαυτῶν, καὶ ὡς οἱ γεωλόγοι παριστάνουσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀ ν ὠ τ ε ρ ο ν τ ρ ι τ ε ῦ ο ν σ τ ρ ῶ μ α.

Ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ἀνθρωπίνου ποδὸς ἐκδηλοῦται ἀκριβέστατα· ἐν τούτοις δὲν παρατηρεῖται τὸ σημεῖον τοῦ μεγάλου δακτύλου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ, εὐρίσκομεν ἐπιφάνειαν λεῖαν ὑποδηλοῦσαν ὑπόδεσιν ἐν εἴδει σανδαλίου. Τὸ μῆκος δὲ τοῦ ἐκτυπώματος ὕπερ ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν πόδα τοῦ νῦν ἀνθρώπου, μᾶς ἀναγκάζει ἐπίσης νὰ κλίνωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, διὰ νὰ βαδίξῃ εἰς τοσαύτην ἰλὺν ὡς ἦτο ἡ γῆ, ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος συνησθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ προσαρμόσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ εἶδός τι μικρῶν σανιδωμάτων, ὅπως πράττουσιν εἰσέτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἰς βαλτώδεις χώρας.

ΦΥΤΑ ΝΑΝΩΔΗ.

Οἱ Κινέζοι καλλιεργοῦντες δι' ἰδίᾳ μεθόδου, ἐπιτυχῶς νουσι τὴν ἀνάπτυξιν δένδρων ἀναστήματος καθ' ὅλοκληρίαν μικροσκοπικοῦ, καρποφόρων, καὶ οὐδόλως πάσχοντα ἐκ τῆς θεραπείας εἰς ἣν ὑποβάλλονται, συνισταμένης εἰς τὴν συ

στηματικῶς παρακώλυσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ριζῶν καθόσον προάγονται.

Ἴδου δὲ πῶς τὰ δενδρύλλια ταῦτα καλλιεργοῦνται.

Λαμβάνουσι χρυσόμηλον ἐφ' οὗ ἀνοίγουσιν ὀπὴν πενταλέπτου τὸ μέγεθος. Δι' αὐτῆς ἀφαιροῦσιν ἅπαντα τὸν ὀπὸν καὶ τὴν σάρκα· εἶτα πληροῦσι τὸν κοινὸν φλοιὸν διὰ τινων ἰνῶν ἐκ φοινικοκαρύων, ἐκ λεπτῶν βρύου καὶ ἐκ κόνεως ἄνθρακος, καὶ δι' ὀλίγης ἀργίλλου, τὸ πᾶν συντίθεται εἰς φύραμα. Τότε θέτουσι πυρρῆνα τινα ἢ τὸν πυρρῆνα τοῦ δένδρου οὗ τινος ἐπιθυμῶσι ν' ἀναπτυχθῇ ἢ ναυώδης κατάστασις, λαμβάνοντες τὴν φροντίδα νὰ βυθίζωσι τοῦτον εἰς τὸ κέντρον τοῦ μίγματος καὶ τοῦ κενωθέντος φλοιοῦ.

Τὸ χρυσόμηλον εἶτα τίθεται εἰς κύαθον ἢ εἰς οἰονδήποτε ἀγγεῖον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δροσίζουσι τὸ περιεχόμενον δι' ὀλίγου ὕδατος διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ὀπῆς, καὶ ἐπιπᾶσσοῦσιν ἐλαφρῶς τὸ μίγμα δι' ὀλίγης τέφρας ξύλου.

Τὸ δένδρον αὐξάνει, τὸ στέλεχος ἀνέρχεται διὰ τοῦ στομίου, καὶ αἱ ρίζαι διέρχονται διὰ τοῦ φλοιοῦ, ὡς τότε πρέπει ν' ἀποκόπτωμεν ἐπιμελῶς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ φλοιοῦ. Ἐπὶ δύο δὲ ἢ τρία ἔτη πρέπει νὰ κόπτονται συχνά. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος αὐταὶ δὲν αὐξάνουσι πλέον.

Τὸ στέλεχος τοῦ οὕτως ἐπιμελουμένου δένδρου δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 ἢ 12 ἐκ. τ. μ. Καὶ τοι δὲ παρουσιάζει συνηθῶς ὄψιν ἀτροφικὴν, οὐχ' ἦττον ζῆ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Πανσάσης τῆς προόδου τῆς διασταυρώσεως τῶν ριζῶν, βάρουσι τὸν φλοιὸν τοῦ χρυσομήλου, ὅστις ἔμεινεν καθ' ὀλοκληρίαν ἀβλαβῆς, δι' οἰονδήποτε χρώματος καὶ ἐπιγίρουνσι τοῦτον. Τὸ αὐτὸ πείραμα δύναται νὰ γείνη καὶ εἰς μικρὸν δοχεῖον ἀνθέων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀνασειρωμεν ἐκ τοῦ δοχείου τὸ δενδρύλλιον καὶ ν' ἀποκόπτωμεν ἀπάσας τὰς ἄκρας τῶν ριζῶν.

Ἡ βάλανος, ὁ πυρρῆν τῆς φοινικοθαλάμου, οἱ πυρρῆνες τοῦ χρυσομήλου, εἰσὶ κατὰλληλα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἰδιοτρόπου καλλιεργείας.

Μάϊος 1883. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ν. Ι. Δ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ.

Οὔτε τὴν θάλασσαν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς μίαν παραλίαν, οὔτε τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ἓνα στοχασμὸν. Πρὸς τὸν ναύτην τοῦτο ὀνομάζεται παλίρροια, πρὸς τὸν ἐνοχον τύψις. Ὁ θεὸς διεγείρει τὴν ψυχὴν καθὼς τὸν ὠκεανόν.

Β. ΟΥΓΚΩ.

Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ὁμοιάζουσι πρὸς δύο ἀγάλματα ἀτελῆ, ὧν τὸ μὲν ἐναπελείφθη ἡμρωτηριασμένον ὑπὸ τοῦ

πανδαμάτορος χρόνου, τοῦ δ' ἑτέρου ἢ τελειοποιήσεις ἐναπόκειται εἰς τὸ μέλλον.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδιότης τοῦ πνεύματός μας, νὰ ὑποθέτωμεν σύγχυσιν καὶ σκότος ἐκεῖ, ὅπου οὐδὲν βέβαιον γνωρίζομεν.

ΓΚΑΙΤΕ.

Ποτὲ αἱ αἰσθηταὶ καρδίαι δὲν ἀγαπῶσι τὰς θορυβώδεις ἠδονὰς, ματαίαν καὶ ἄγονον εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδὲν αἰσθάνονται.

ΡΟΥΣΣΩ.

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι νὰ κατηγορηθῶν ὀλίγον μᾶλλον ἢ ἀρετὴ τῶν ἢ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὠραιότης τῶν.

ΦΟΝΤΕΝΕΑ.

Ὅταν ἐκλίπη τὸ ἰδανικόν, ὁ ὄνειρώδης ἐκεῖνος βίος τῆς νεότητος δὲν μένει ἢ ὁ ἀηδὴς καὶ σαπρὸς καὶ ναυτιώδης βόρβορος, ὃν ἡ ἄμπατις τῶν αἰγιαλῶν καταλείπει ὀπίσω, ἀποχωροῦντος τοῦ γλαυκοῦ κύματος μῶλην τὴν φαιδρὰν συνοδίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ διολισθαινοῦσῶν λέμβων καὶ τῶν λευκοπτέρων πλοίων, καὶ τοῦ ἐναρμονίου τῶν ὑδάτων φλοίσθου. Ὅλα ταῦτα ἐκλείπουσι, μένει δὲ ὁ βορβορώδης πυθμὴν, γυμνός, σαπρὸς, εἰδεχθεὶς τὴν ὄψιν—ἡ αὐτόχρημα πραγματικότης.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΣΤΟΒ.

Ὁ ἔρωσ γεννᾶται ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν, ἱκανοποιούμενος εἶναι πῦρ λάμπον εἰς τὸ ὄμμα τοῦ ἐραστοῦ, μὴ ἱκανοποιούμενος εἶναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων τοῦ ἐρωῦτος.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἔγκλημα κακῶς ἐφαρμοζομένη καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξευγενίζεται διὰ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς.

ΣΧΙΛΔΕΡ.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ εἶναι πάντοτε φαινὸς ὡς ἡ ἠὼς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος.

ΛΑΡΣΣΕ

Διατί νομίζομεν τοὺς φιλαργύρους δυστυχεῖς; Μόνον αὐτῶν ἢ εὐτυχία δὲν ἔχει κόρον.

ΒΥΡΩΝ.

Τὴν ἀρετὴν πληρώνομεν ἐνίοτε διὰ δακρύων καὶ σκληρᾶς ἀγωνίας, πλὴν πάντοτε φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀμοιβήν.

ΒΕΡΤΟΛΟΤΤΗΣ

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βάλκτρον τοῦ γήρατος, ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

Δ. ΒΕΡΝΑΔΑΚΗΣ.

Δὲν ἐπιβάλλονται τὰ αἰσθητά, οὐδ' αἱ συμβουλαὶ ἰσχύουσι νὰ σθύσωσι τὸ πῦρ τῆς καρδίας. Ἄν δὲ κάλλιστος τῶν συμβούλων λέγεται ὁ χρόνος τοῦτο συμβαίνει, διότι συνεπιφέρει τὸ γῆρας ἢ τὸν θάνατον.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.